GÜL DESTESİ

İÇİNDEKİLER

IŞIK CEYLÂN

Bir gün anne ceylânla,
Yavru konuşuyordu.
Anne ona heyecanla,
Şunları söylüyordu:

"Canım yavrum bir zaman,
Bu dünya karanlıkmış.
Bilgisizlik pek yaman,
Bütün kalpler kırıkmış.

Yürekler çöl gibiymiş,
Kurak ve susuz yani.
Yanlışa boyun eğmiş
İnsanlar, olmuş cani.

İşte tam bu sırada,
Bir peygamber belirmiş.
'Oku!' sesi Hira'da,
Cebrail'den gelirmiş.

Sonra yayılmış bu ses,
Bütün âlemi sarmış.
Kalplere esen nefes,
Gönülleri kurtarmış.

İşte bu zaman bizim,
Bir ceylân dedemiz de.
Yüreği sızım sızım,
Yol almış hep çöllerde.

Varmış bir gün Mekke'ye,
Bulmuş o peygamberi.
"Ya Allah" diye diye,
Işık olmuş her yeri.

Hazreti Muhammed'dir
O peygamber, küçüğüm.
Çağrısı şehadettir.
Bunu unutma gülüm.
Bunu unutmak ölüm."

 Sallallahu aleyhi vesellem.
(Allah'ın salât ve selâmı O'nun üzerine olsun.)

KURTLA ÇOBAN

Bir gün çobanın biri
Sürüyü otlatırken.
Bir kurt saldırmış iri,
Koyunlarına birden.

Çoban hemen yetişmiş,
Vurmuş kurdun sırtına.
"Seni canavar!" demiş,
"Niçin kıyarsın cana?"

Kurt dönmüş ve konuşmuş,
Çoban şaşırmış o an.
Ardından "hayret" demiş
"Nasıl konuşur hayvan?"

Kurt demiş: "Sana hayret;
Şu tepenin ardında,
Edilir dine davet,
Sen değilsin farkında.

Bir peygamber gelmiştir,
İsmi ise Muhammed.
Der: "Küfür kötü iştir,
Tek kurtuluş şehadet."

Çoban demiş: "Bekle sen,
Şu sürümü hele bir.
Gidip geleyim hemen,
Sen de bir sevaba gir."

 Sallallahu aleyhi vesellem.
(Allah'ın salât ve selâmı O'nun üzerine olsun.)

"Tamam" demiş beklemiş,
Kurt sürüyü bir süre.
Çoban gelmiş ve demiş:
"Döndü yüreğim güle."

"Allah bir." deyip oldum
Müslümanlardan biri.
Gerçek huzuru buldum,
Görünce peygamberi.

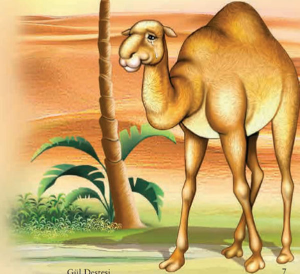
Bakmış sürüye sonra,
Kurt hiç zarar vermemiş.
Bir koyun kesmiş ona,
"Bu ikramdır ye." demiş.

KONUŞAN DEVE

Bir gün devenin biri,
Kaçıyormuş bir yöne.
Ardında birileri,
Kovalıyor habire.

Peygamberimiz yolda,
Giderken görmüş bunu.
Deve varmış yanına,
Uzatarak boyununu.

Konuşmuş inleyerek,
Demiş: "Ya Resûlâllah,
Çalıştım bugüne dek,
Beni kesecekler ah!

Bu bana uygun mudur?
Bunca yıl yük çektim ben.
Şimdiyse durum budur,
Beni kurtar bu hâlden."

Peygamberimiz sormuş:
"Doğru mu söylediği?"
Adamlar evet, demiş,
"Doğrudur her dediği."

O an Yüce Peygamber,
Demiş: "Bırakın onu.
Kader adalet ister,
Böyle olmasın sonu."

Adamlar bırakmışlar,
Bu ihtiyar deveyi.
Nebi'ye hak vermişler,
Görerek bir gerçeği.

AĞACIN HİKÂYESİ

Bir gün yolda giderken
Bir ağaç gördüm, derken

Birden fısıltı ile
Dalları geldi dile.

Dedim: "Sen mi konuştun,
Biraz evvel bir hoştun?"

"Evet" dedi o ağaç,
"Dinle kulağını aç.

Ben öyle bir ağacım,
Bir olaydır baş tacım."

Dedim: "Ne olayı bu?"
"Bir mucize doğrusu."

Merakla: "Anlat hele!"
Söze başladı şevkle.

Dedi: "Benim dedemin,
Başından geçmiş, yemin.

Yalanım varsa hemen,
Kuruyayım şu an ben."

"Tamam" dedim "İnandım,
Anlat, pek meraklandım."

Dedi: “Peygamberimiz,
Yolda giderken sessiz.

Birden bir adam çıkmış
Yoluna, ona bakmış.

Demiş: ‘Sen peygambersen,
Şu ağaç gelsin hemen.’

Demiş Yüce Peygamber:
‘Ama Kur’ân’dır rehber.

Güç, Allah’ın bunu bil,
Mucize benim değil.’

‘Tamam’ demiş o adam,
Beklemiş merakla tam.

Peygamberimiz şöyle,
Eliyle işaretle...

Uzakta bir ağaca,
'Gel.' demiş pek yavaşça.

Ağaç salınmış o an,
Çatlamış toprak falan.

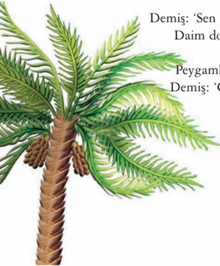
Köklerini sürüyüp,
Durmuş huzura varıp.

Peygamberin önünde,
Beklemiş tam edeple.

Sormuş: 'Ben kimim söyle.'
O ağaç gelmiş dile.

Demiş: 'Sen peygambersin,
Daim doğru söylersin.'

Peygamberimiz tekrar,
Demiş: 'Git yerine var.'

Ağaç gitmiş yerine,
Kökler girmiş derine.

Eski hâlini almış,
Tekrar işine dalmış.

Adam hayretle o an,
Hemen olmuş Müslüman."

Bu hikâyeden sonra,
Ağaç dönerek bana:

Dedi: "İşte o, benim
Gurur duyduğum dedem."

Ben de hak verdim ona,
Dedim: "Bu ışık sana.

Anlat bunu herkese,
Yanına kimler gelse.

Dinlesin hikâyeyi,
Anlasın tek gayeyi.

Tek gaye Hakk'a iman,
Ve olmak, tam Müslüman."

AYŞECİK'LE AY

Bir gün Ayşecik kırda,
Oynuyordu durmadan.
Çiçeklik bir çayırda,
Ne güzel aman aman.

Akşam oldu habersiz,
O durmadan oynadı.
Ay çıktı sessiz sessiz,
O birden baktı kaldı.

Başladı ağlamaya,
Evi de uzaktaydı.
Yürümeliydi yaya,
Ona arkadaş aydı.

Ayşecik baktı ona,
Ay güldü tatlı tatlı.
Işıyordu her yana,
Birden kahkaha attı.

Ayşecik irkilerek,
Baktı aya korkuyla.
"Niçin güldün?" diyerek,
Girdi o an konuya.

Ay dedi: "Sana güldüm,
Böyle yerler bu vakit.
Tekin değildir gülüm,
Yürü var evine git."

Ayşecik dedi: "Evet,
Tekin değildir tamam.
Evimi bulmam bir dert,
Hele gece bulamam."

Ay, dedi: "Yürü hadi,
Beraber arayalım.
Dolaşalım dağ vadi,
Sizin evi bulalım."

"Tamam" dedi Ayşecik,
Yürüdüler beraber.
Bir kuşçuk öttü cik cik,
'Gece bülbülü' derler.

Bir taraftan yürüyüp,
Bir yandan sohbet oldu.
Karanlık tam büyüyüp,
Bir yıldız gökte soldu.

Ay dedi: “Bak Ayşecik,
Sana anlatmalıyım.
Bir olay ama gerçek,
Bir yandan yürüyelim.”

"Tamam" dedi Ayşecik,
"Anlat hele, nedir o?"
Yine kuş öttü cik cik,
Herhâlde bülbüldür o.

Ay dedi: "Bir zamanlar,
Cehalet devrindeydi.
Gönüllerde zindanlar,
Aynı böyle geceydi.

Peygamber geldi nurla,
Işıttı her gönülü.
Çevirdi aşktan surla,
Kalbi ışık örülü.

Bir akşam işte böyle,
Ben almışım yerimi.
Vardılar Peygambere,
Birkaç Mekke cahili.

Dediler: 'Bir mucize,
Göster de inanalım.
Gelsin nefsimiz dize,
Biz Müslüman olalım.'

'Tamam' dedi Peygamber,
'Siz bir şeyler isteyin.'
Bakıp dedi cahiller:
'Ayı ikiye bölün.'

Dua etti Peygamber,
Parmağını kaldırdı.
Ve indirdi bir sefer
O an kalbim yarıldı.

İkiye bölünmüştüm,
İki eşit parçaya.
Çok yerden görünmüştüm,
Gördü bakanlar aya.

Bir kısım müşrik hemen,
Müslüman oluverdi.
Bir kısmı dedi o an,
'Büyüsü göğe erdi.'

İnanmadan gittiler,
Çalım satarak ordan.
Aydınlığı ittiler,
Çıktılar Sonsuz Nur'dan."

Ay bunları anlattı,
Yürürken gece boyu.
Ayşecik tatlı tatlı,
Dinledi durdu onu.

Ayşeciğin bildiğim,
Çehresi gülüyordu.
Kalbinde nurlu iklim,
Bunları söylüyordu.

Biraz sonra evi de,
Buldular köye yakın.
Bugünlük ödevi de
Burada bitti ayın

Ayşe evine gitti,
Ay da gökte yerine.
Bu kıssa burda bitti,
Diğeri başlar yine.

DACİN KUŞU

Ben minik bir kuşçuğum,
Ne kartal ne kuğuyum.

Ama bir özelliğim,
Peygamber evindeyim.

O'nun sesi, sözüyle,
Mutlu yaşarım böyle.

En güzel beste O'dur,
Güllerden deste O'dur.

Misk gibidir kokusu,
Özde Allah korkusu...

O'ndan bize yayılan,
Gel sen de aşkla boyan.

Ben bir minik kuşçuğum,
Bazen delidir huyum.

Ne zaman mı? Söyleyim:
Gidince Peygamberim...

Evden çıkıp gidince,
Çırpınırım delice.

Duramam buralarda,
Öterim sağda solda.

Huzursuz olduğumdan,
Çırpınırım her bir an.

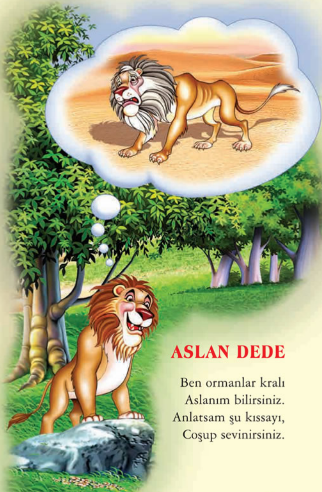
Ne zaman eve gelir,
Peygamber selâm verir.

O zaman sevinirim,
Birden sakinleşirim.

Benim ismim Dacin'dir,
Gıdam, besinim dindir.

Işığım ve rehberim,
Sevgili Peygamberim.

ASLAN DEDE

Ben ormanlar kralı
Aslanım bilirsiniz.
Anlatsam şu kıssayı,
Coşup sevinirsiniz.

Dinleyin kardeşlerim,
İnanın masal değil.
Aslıdır ta gerçeğin,
Bir mucize, bunu bil.

Bir zaman benim dedem,
Çöllerde yaşıyormuş.
Oradaymış ailem,
Soyumun başı oymuş.

Bir gün bir Peygamberin
Geldiğini duymuşlar.
Düşünmüşler pek derin,
En son karar vermişler.

Dedemi göndermişler,
Peygamberi görmeye.
Demişler: "Kutlu haber
Getir bize hediye."

Gitmiş dedem Mekke'ye,
Görmüş Güller Gülünü,
Dinlemiş huşû ile
Sonsuzluk bülbülünü.

Sonra dönmüş çöllere,
Anlatmış gördüğünü.
Haber vermiş her yere
Kalbine ördüğünü.

Kalbine ördüğü ne?
İman, ihlâs, inançmış
Bir davet en son dine,
O her derde ilâçmış.

SU

Benim ismim billûr su,
Çölde yolcuya iksir.
Dağıtırım kâbusu,
Susuz, bende dirilir.

"İşte böyle yakıcı,
Bir sıcak vardı çölde.
Efendimiz baş tacı,
Yürüyordu en önde.

Ardında sahabiler,
Savaşa gidiyordu.
Birer melek gibiler,
Hepsi "Allah" diyordu.

Ama susuzluk fena,
Dudaklar çatlak çatlak.
Tak etti artık cana,
Her şey kuru ve çorak.

Durumu bildirdiler,
Efendimiz üzüldü.
Bir parça su dediler,
Biri biraz su buldu.

Getir, dedi Peygamber,
Sonra bir leğen geldi.
Dök suyu azar azar,
Dedi ve su döküldü.

Dökülen su bitmişti,
Ama o ne, parmaklar.
Akıttı çeşme gibi,
Suyu leğene har har.

Ashap “Rahmet” diyerek,
Bu güzel suya koştu.
İçti kanıncaya dek,
İçildikçe su coştu.

Hayvanlar da içtiler,
Suyu kanıncaya dek.
Şimdi diri, dinçtiler,
Hazırdı her bir binek.

Efendimiz “Tamam mı?”
Diyerek sorduğunda.
Yoktu susuzluk gamı,
Şükürse doruğunda.

O zaman su kesildi,
Tükenmişti ihtiyaç.
Herkes bu sırrı bildi,
Rahmetti başlara taç

O Rahmet Peygamberi,
Derde derman her zaman.
O'nun sevda gülleri,
O'nu sevmeli yaman."

Benim ismim billûr su,
Çölde yolcuya iksir.
Dağıtırım kâbusu,
Susuz, bende dirilir.

GÜVERCİNİN HATIRASI

Bir gün bir anne güvencin,
Ağlıyordu için için.

Yavruları sordu ona:
"Niye ağlıyorsun ana?"

Anne güvercin "Hiç" dedi,
"Hatırladım da bir şeyi.

Duygulanıverdim hemen,
Nedendir pek bilemem."

"Neymiş o hatırladığın,
Anlat bize de hemen."

Anne dedi: "Peki olur,
Olay burda vuku bulur.

Peygamberle Ebu Bekir,
Medine'ye doğru yürür.

Ama müşrikler takipte,
Yürürler izlerden hep de.

İki dost bu mağaraya,
Girip başlarlar duaya.

'Rabbim bizi koru!' derler,
Huşuyla dua ederler.

İşte tam bu sırada ben,
Oradaydım, bilmem neden;

Bir kayanın üzerinde,
Gönlüm Allah'ın emrinde..

Birden uçtum mağaraya,
Hazırlanmış bir yuvaya.

Bilmem neden yumurtladım,
Onları örttü kanadım.

Bir de baktım bir örümcek,
'Emir aldım ben!' diyerek

Mağaranın girişine,
Yuva ördü döne döne.

İşte tam da bu sırada,
Müşrikler geldi ardarda.

Mağaraya dek çıktılar,
Bizlere şöyle baktılar.

Dediler: 'Burada yoklar,
Hem bir kuş, hem örümcek var.

Bir de yuvalar yapmışlar,
Mağarayı kapatmışlar.'

'Evet' dedi hepsi birden.
'Hemen gidelim de burdan.

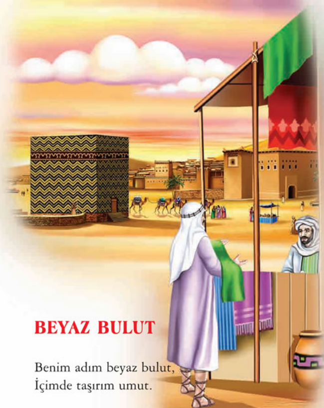
Başka yerlere bakalım,
Onları yakalayalım.'

Böylece iki dost kurtuldu,
Hatıra burada son buldu."

Yavrular baktılar anneye,
Gözleri yaşlıydı yine.

Anladılar bu yaş neden,
Efendimize sevgiden.

BEYAZ BULUT

Benim adım beyaz bulut,
İçimde taşırım umut.

"Bulut umut taşır mı hiç?
O duyar mı özde sevinç?"

Demeyin sakın dostlarım,
Ben bu umutlarla varım.

Bakın size anlatayım,
Sözüme ışık tutayım.

Ben Mekke'de bir buluttum,
Vardı farklı bir boyutum.

Peygamberi takip eden,
O'nun tam üstünde giden

Bir buluttum vazifeli,
Dolaşır dururdum her yeri.

Güneş O'nu yakmasın da
Ne olursa olsun bana.

O giderdi ben giderdim,
Rabbime de şükrederdim.

Böyle kutlu bir vazife,
Nasip olmazdı herkese.

Benim adım beyaz bulut,
İçimde doludur umut.

Ben bu emri Hak'tan aldım,
Gölgemi yerlere saldım.

Ne güzelmiş bu vazife,
Hak nasip etsin herkese.

KUYU

Bir zaman bir küçük kuşçuk,
Ötüyordu çölde cik cik...

Susuz kaldığı pek belli,
Bitkin ve mecalsiz hâli.

Son bir gayretle davrandı,
Biraz daha havalandı.

Sonra indi yere yavaş,
Kondu, bulup bir minik taş.

Çevresine baktı ıssız,
Rüzgâr bile eser sessiz.

Bir aralık bir ses duydu,
Aradığı işte buydu.

Şırıl şırıl bir sesti bu,
Dedi: "Yoksa buldum mu su?"

Kanadına güç vererek
Uçtu "Ya Allah" diyerek.

Biraz sonra suyu buldu,
Dopdolu bir kuyuydu bu.

Suları taşıp gidiyor,
Çevresinde ot bitiyor.

Kuyunun taşına kondu,
Artık susuzluğa sondu.

Yudum yudum içti suyu,
Dedi: "Nerden gelir suyu?"

Böyle çölde böyle bir su,
Şaştım kaldım pek doğrusu.

Duydu meltem gibi nefes,
Ardından pek tatlı bir ses.

Baktı kuyuydu konuşan,
Billûr suyu akıp coşan.

Kuyu dedi: "Selâm sana,
İç suyumdan kana kana.

Ama şaşma 'Bu su nedir?'
Kaynağı bir mucizedir."

"Nasıl?" dedi kuşcuk sordu,
"Mucize de ne?" diyordu.

Kuyu dedi: "Dinle hele,
Anlarsın nedir mucize."

Kuşçuk dedi: "Dinliyorum,
Anlat hadi bekliyorum."

Kuyu dedi: "Ben bir zaman"
Susuz bir kuyuydum, inan.

Bir damlaya hasret, kuru,
Bana derlerdi: 'kör kuyu'

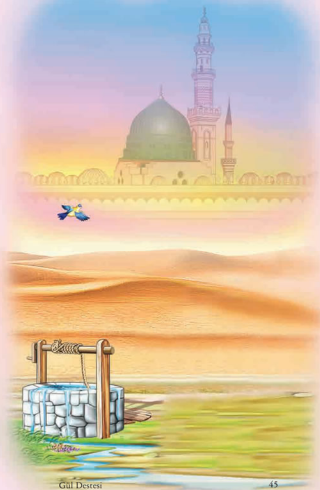
Bir gün Nebî ve ordusu,
Aradılar çöllerde su.

Sonra biri beni gördü,
Peygambere haber verdi.

Hazreti Muhammed geldi,
Dua etti ve eğildi.

Ağız suyunu bıraktı,
İçime sanki nur aktı.

 Sallallahu aleyhi vesellem.
(Allah'ın salât ve selâmı O'nun üzerine olsun.)

Dibimden kaynadı sular,
Yükseldi ağzıma kadar.

Biraz sonra kuru içim,
Su ile dolmuştu benim.

Geldi bütün sahabiler,
Hepsi suyumdan içtiler.

Hayvanları da içmişti,
Susuzlukları geçmişti.

Sonra kaplar dolduruldu,
Hepsi de pek mutlu oldu.

İşte o gündür bugündür,
Ben akarım güldür güldür.

Budur işte o mucize,
Olağan üstü hadise.

Dua Resûlûllah'tandır
Mucizeyse Allah'tandır."

Kuşçuk pek memnun olmuştu,
Ne güzel bir dost bulmuştu.

Sohbet sürdü biraz daha,
Unutuyordu az daha.

Akşama kalmamalıydı,
Bir barınak bulmalıydı.

Veda ederek kuyuya,
Ayrılığı duya duya,

Selâm verip uçtu gitti;
Bu kıssa da burda bitti.

KANATSIZ OK

Ben bir kanatsız okum,
Bir çukura atılmış.
Çürütemez beni kum,
Özüme nur katılmış.

Hele bir anlatayım,
Hikâyemi ta baştan.
Nerede bilmem yayım,
Döndü mü o savaştan.

Bilmiyorum ama ben,
Gömüldüm kaldım kuma.
Bir dua, atılırken,
Sanki ruh oldu bana.

O gün savaş çetindi,
Her taraf toz ve duman.
Düşmanın işi kindi,
Aşk doluydu Müslüman.

Bütün inançsızların,
Gözleri dönmüş idi.
Müslüman şahbazların,
Sundukları sevgiydi.

Ok kalmadı atacak,
Sahabinin elinde.
Yerdeki oklar ancak,
İş görürdü belki de.

Toplanan o okların
İçinde ben de vardım.
Yanında Peygamberin,
Kanatsız da uçardım.

Evet kanadım yoktu,
Ama savaşmalıydım.
İsmim basit bir oktu,
Hedefe düşmeliydim.

Peygamberin elinden,
Sahabi aldı beni.
Yayına koyup o an,
Düşmana saldı beni.

Çıktım yaydan son hızla,
Uçtum gittim hedefe.
Karıştım toprak tozla,
Battığımda bir cisme.

Müşrikleri belinden
Vurup yere sermiştim.
Çektiğinde belinden,
Bir çukura düşmüştüm.

İşte böyle hikâyem,
Ben kanatsız bir okum.
Hakk'ı duyurmak gayem,
Beni çürütemez kum.

KELER DİLE GELİNCE

Benim adım kelerdir,
Sürüngenlerden biri.
Bildiklerim nelerdir,
Var mı dinleyen biri?

Anlatayım bak size,
Mühim bir hatıramı.
Benziyor sanki düşe,
Siliyor kalpten gamı.

Bir zamanlar bir köylü,
Beni aldı eline.
Çok sıcak bir yaz günü,
Düştü Mekke yoluna.

Peygamberi aradı,
Demedi sıcak mıcak.
Bilinmez ne muradı,
Belki sual soracak?

Derken sonunda buldu,
Peygamberi bir yerde.
Beni eline aldı,
Baktı Gül Peygambere.

Dedi: "Sen peygambersen,
Şu keleri konuştur.
Eğer doğru sözlüysen,
Bu sana kolay iştir."

Peygamber gülümsedi,
Şefkatle bana bakıp.
"Söyle ben kimim?" dedi,
Bendeniz oldum garip...

Sanki bir şeyler beni,
Konuşmaya zorladı.
İçim oldu yepyeni,
Dilimde O'nun adı.

Dedim: "Sen peygambersin,
Allah'ın hak resûlü.
Dünyayı tuttu ismin,
Seni bilmeyen ölü."

Köylü şaşırdı kaldı,
Sonra dedi: "İnandım.
Kalbim de ikna oldu,
Artık ben Müslümanım."

İşte böyle arkadaş,
Budur benim hikâyem.
Duysun bunu dağ ve taş,
Hakk'ı söylemek gayem.

ABBAS'IN ALTINLARI

Biz Abbas'ın altınları;
Hanımıyla gizlediler
"Kimse görmesin bunları
Ve de bilmesin." dediler.

Öylece sakladılar bizi,
Bir sandığın en dibine.
Hayatın var yazı güzü,
Yarar olur kötü güne.

Böyle sözleştiler o an,
Kimse duymadı bilmedi.
Sonra gel zaman git zaman,
Bizi bir alan olmadı.

Bir gün Abbas eve geldi,
İki gözü iki çeşme...
Gözyaşları sanki seldi,
Ama içi pürnur, neşe...

Hanımı sordu Abbas'a,
"Niçin böyle ağlıyorsun?
Nedir bu üzüntü, tasa?
Ciğerimi dağlıyorsun."

Abbas dedi: "Bu ağlamam,
Değil üzüntü, kederden.
Mutluluktandır tastamam,
Müslüman oldum hanım ben."

Hanımı dedi: “İnanmam,
Nasıl oldu anlat hele.”
Abbas dedi: “İnandım tam,
O nur yüzlü Peygambere.”

Hani bizim gizli olan
Altınlarımız var ya.
Tek tek söyledi inan,
Onu Muhammed Mustafa.

Hanımı şaşırdı kaldı,
Şehadet getirdi o da.
O gün huzuru buldu,
Katıldı nurdan kervana.

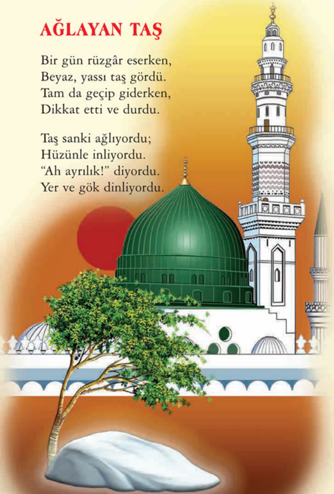
İşte böyle güzel dostlar;
Biz Abbas’ın altınları,
Düşünüp ibret alınır
Diye anlattık bunları.

 Sallallahu aleyhi vesellem.
(Allah’ın salât ve selâmı O’nun üzerine olsun.)

AĞLAYAN TAŞ

Bir gün rüzgâr eserken,
Beyaz, yassı taş gördü.
Tam da geçip giderken,
Dikkat etti ve durdu.

Taş sanki ağlıyordu;
Hüzünle inliyordu.
"Ah ayrılık!" diyordu.
Yer ve gök dinliyordu.

Rüzgâr dedi o taşa:
"Niçin ağlıyorsun sen?
Bir hâl mi geldi başa,
Nedir seni çok üzen?"

Taş dedi: "Hayır asla,
Bir derdim yoktur benim.
Ayrılık denen belâ,
Bağrımda oktur benim.

Ağlıyorum bu yüzden,
Gece gündüz bu çölde.
Ne bahar, ne de güzden,
İnilti yoktur dilde.

Peygamberden ayrılık,
Beni üzen ey rüzgâr.
Bu acımdır kaç yıllık,
Ondan hâlim tarumar."

Rüzgâr dedi: “Pekâlâ,
Nasıl beraber oldun,
Muhammed Mustafa’yla?
Ve nasıl ayrı kaldın?”

Taş anlattı, ağladı:
“Açlığı sebebiyle
O, karnına bağladı,
Beni bir çare diye.

Bazen günler olurdu,
Bir lokmacık yemezdi
Pek mecalsiz kalırdı,
Ama açım demezdi.

Bir bez ile bağlardı,
Beni çökmüş karnına.
Yürekleri dağlardı,
Zor gelirdi bu bana.

 Sallallahu aleyhi vesellem.

(Allah’ın salât ve selâmı O’nun üzerine olsun.)

Bir gün O vefat etti,
Ben de kenarda kaldım.
Işığım nurum gitti,
Kendimi çöle saldım.

Şimdi inliyorum bak,
Toz toprak içindeyim.
Benden oldukça uzak
Medine'de sevdiğim."

BU KİTAPLA İLGİLİ NOTLARIM

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....

....